

Poštovana radna skupino,

Nudim vam jedan originalni pravopisni prijedlog, koji potječe od mog pokojnog oca, a tiče se negacijskog prezenta glagola HTJETI, koji je među hrvatskim ortografima (kao i u polupismenom dijelu javnosti) izazivao (i još izaziva) smiješno-tugaljive, liliputanski bizarne, pa čak i vrlo ozlojeđene i političke sukobe (što je npr. Slovencima, Nijemcima ili Francuzima, koji imaju posve drukčiju pravopisnu povijest i kojima su njihovi pravopisi odavno riješeno tehničko pitanje i jednostavan alat za zbiljsku svrhu - pisanje, vjerojatno posve neshvatljivo i u njihovim nas očima zacijelo posramljuje kao da smo autentični Lilliputanci koji ratuju zbog takvih trica i kučina u kakve spada budalasto pitanje treba li kuhano jaje početi ljuštiti sa širega ili s užega kraja).

Moj mi je, dakle, pokojni otac davno iznio ideju, s kojom se apsolutno slažem, da bi negaciju prezenta glagola HTJETI najlogičnije bilo pisati SASTAVLJENO kad je to POMOĆNI glagol ("Sutra NEĆU razmišljati o hrvatskom pravopisu. Boli me već glava od posljednjih 150 godina te naše ortografske trakavice kojoj nema ni kraja ni konca."), a RASTAVLJENO kad je GLAVNI ("Bi li mi posudio 100 eura?" "E, ne bih! Nisi ni ti meni 50, kad mi je jako trebalo, a ti si tada plivao u novcu. NE ĆU!"), to jest kad približno znači NE ŽELJETI (ili, preciznije: upravo NE HTJETI).

Etto, to je moj prijedlog, vjerujem, logično obrazložen, i lijepo bih vas molio da ga razmotrite. Također se nadam kako nije pretjerano da vas zamolim i da mi sažeto odgovorite čak ako ga i odbacite. Samo bih još dodao kako, osim što smatram da bi to rješenje bilo idealno s obzirom na ortografsku logiku, predmnijevam da bi ono urodilo i "povijesnom pomirbom" u "pravopisnom ratu" između ljutih svađalica, čije se nepomirljivo prepiranje uglavnom svodi na uzajamno posve besmisleno vrijeđanje ("negatora ukorijenjene tradicije" i "zadrutih konzervativnih natražnjaka"), kao da bi ta njihova svadljiva graja o "neću" i "ne ću" bila jedina svrha razgovora o hrvatskom pravopisu.

Unaprijed hvala i srdačan pozdrav,

Dubravko Grbešić, Zagreb